

Het middenkind

Moeder is jong overleden, na een kort ziekbed. Begin 60 was ze.

Vader is onthand, zijn vrouw was niet alleen zijn grote liefde, zij was ook zijn 'gezicht'. Meneer is bijna blind.

Er is 1 dochter. Ze is getrouwd en heeft drie kinderen; de oudste, een jongen, is een zorgenkindje en de jongste, een meisje, is een nakomertje.

We praten over het leven van moeder, het geluk dat ze gekend heeft en ook de moeite en dat ze nu naar 'boven' is naar haar vader, waar ze zoveel van hield. Tijdens de afscheidsdienst zit de oudste kleinzoon naast opa, de kleindochter veilig tussen haar papa en mama in. Het middelste kleinkind, ook een jongen, zit naast zijn oudste broer.

Het verdriet van deze kleinzoon is zo groot, tranen en snot lopen over zijn gezicht. Er is niemand die hém troost.

Ik loop naar hem toe en vraag of hij naast zijn vader wil gaan zitten.

'Nee', zegt hij bozig.

Hij snikt verder.

Mijn ogen dwalen door de aula en blijven haken aan de ogen van een oudere vrouw. Ze kijkt me vragend aan. Ik knik 'ja'.

Ze staat op, gaat naast het jongetje zitten en slaat haar armen om hem heen. Hij kruipt bij haar weg en huilt tranen met tuiten.

Ik haal opgelucht adem en kan mij weer wijden aan de afscheidsdienst.

Wat fijn dat er oudere vrouwen, oma's bestaan!

Carina van de Beld is ritueelbegeleider bij afscheid.

Zij bereidt met de nabestaanden het afscheid voor en gaat voor tijdens het afscheid.